

חלקי בקהילתי

גליון 249

מתבדל ועומד

חלקי בעבודתי

עמוד 3

טשולנט וקצפת

בין שני עולמות

עמוד 4

קהילה וקהילה

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

אתפ"ש חדש

חדש

ילדי חלקי

עמוד 6

מה קורה

שמח בחלקי

עמוד 7

קורות חיים

דברים כהווייתם

עמוד 8

חלקי

chelki.co.il

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

התגלות באירועי החיים

הרי לנו דוגמא שלילית, למנהג הנפוץ אצל רבים, שמגיבים על כל דבר: בע"ה - אי"ה - ה' יעזור - הכל

מה' יצא הדבר
צילום אילוסטריציה:
ברוך יערי - נשמת ירושלים

מיד לאחר שמספר אליעזר לבתואל ולבן את השתלשלות המקרים שהביאה אותו לבחור ברבקה, הם מכריזים: 'מה' יצא הדבר... הנה רבקה לפניך... כאשר דיבר ה'.'

ואנו תמהים, הרי גם אם נחפש, לא נמצא כל רמז מפורש לדברי ה' - המייעדים את רבקה ליצחק? למדים אנו מכאן יסוד נפלא: אם רק נשים לב, ונלמד את מה שקורה סביבנו, ניווכח לדעת שהקב"ה 'מדבר' אלינו דרך מאורעות החיים. כאמור, אין בתוכנו נביאים שמדריכים ומגלים מה לעשות בכל צומת בחיים, אך הקב"ה ממשיך להתגלות בתוך מקרי החיים ולכוון אותנו לדרך הנכונה. אם רק נלמד להסתכל נכון, נמצא 'הוראות התנהגות' ברורות. זאת בתנאי שנסתכל על הדברים בצורה נכיה ובלתי משוחדת. כשנגלה את הלב, כבר נדע לתת את הפרשנות האמתית לאירועים ולהחליט נכון.

אליעזר רואה בכל צעד את דבר האלוקים, וכשהוא - תלמידו הגדול של אברהם אבינו ראש המאמינים - משמיע לאחרים 'סיפור יפה', גם רשעים כמו לבן הארמי, שומעים את דבר ה' מהדהד. אכן, לא נאמר דיבור אלוהי מפורש כי רבקה - היא המיועדת ליצחק, אך דיבור אלוהי עקיף מתוך אירועי החיים - היה גם היה. השתלשלות מדהימה כל כך של העניינים - כפי שראה אותם אליעזר, היא ממש דבר ה'. כי כאמור - ה' מתגלה לאדם דרך אירועי חייו.

צפצופי אמונה

כשנוכחו לבן ובתואל שה' דיבר אליהם שיסכימו להשתדך עם בית אברהם, היה מן הראוי כי ישלחו את רבקה מיד, אך מדרשי חז"ל מלמדים שלא כך היה הדבר, והם ניסו בכל כוחם לעכב את השידוך. זה עיכוב מאוד מוזר, הרי רק עכשויו הם הכריזו בעצמם 'מה' יצא הדבר'...?

הלבבות מלאים חרדה 'מה יהיה הסוף?' ורבים מחפשים במה להיאחז, ועל מה להישען

מהר יותר, והוא מוותר גם על דברים שמגיעים לו, הוא פשוט יהודי טוב יותר - כי הוא באמת מאמין בה' ולא רק מצפצף אמונה.

אמונה בשעת מבחן

כבר למעלה משנה, מנקרת אצל רבים מאתנו השאלה: 'על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת - מה חרי האף הגדול הזה?' עולם התורה גם הוא, נתון תחת מסע רדיפה קשה ומתמשך, ורבים מצעירי בנינו חרדים על עתידם התורני. הלבבות מלאים חרדה 'מה יהיה הסוף?' ורבים מחפשים במה להיאחז, ועל מה להישען. לצערנו אין בתוכנו נביאים שיגלו לנו בצורה ברורה - על מה ולמה קורים אירועים קשים כל כך, אבל אין ספק שגם בעת הזו, מכוון הקב"ה את עולמו, והוא 'מדבר' אלינו בצורות שונות כדי שנבין, זה חייב להיות כך. אנו מאמינים בהשגחתו הפרטית של הקב"ה, וכי כל האירועים מסביב מכווני מטרה. אם רק נשים לב, נדע לשמוע את המסר - כל אחד באופן אישי בחייו, בהרגשותיו, ובענייניו הפרטיים.

הדבר הכי יעיל ומרגיע בעת הזו - הוא לימוד וחזיון של האמונה והביטחון בה'. ריווח גדול וכואב הביאה כנפיה 'מלחמת שמחת תורה', כשאנו נדרשים לבחון מחדש עד כמה אנו באמת מאמינים ביסודות דתנו, במציאות ה', בהשגחתו הפרטית 'שהכל נהיה בדברו' - שהכל הוא לטובה. כולנו נדרשים בעת הזו לחזיון חדש באמונה וביטחון, החזיון הזה טומן בתוכו קרבת אלוהים חדשה, שכולנו כל כך זקוקים לה.

משמים ועוד 'צפצופי אמונה' שכולנו - שלא לדבר על אלו שנדרשים להבטיח משהו לזולתם - והם אינם רוצים באמת להיענות לבקשה, או אז הם עונים: 'בעזרת ה' - כשהם משתמשים בשם ה' 'לבטלה' - כדי לערפל את כוונתם ולברוח מהבטחה מפורשת... כשנדרשת מ'המאמינים' הקטנים' הללו בחיים המעשיים אמונה בפועל - הדיבורים של 'בעזרת השם' נשכחים והאמונה שלהם נעלמת. כי האמונה של אלו היא אמונה שטחית מהשפה ולחוץ, והיא אינה גוברת על האינטרסים והנגיעות האישיות שלהם - שיש בהם קנאה תאוה וכבוד.

אמונה אמתית נבחנת במעשים ולא בדיבורים. קל להבחין בין יהודי שמאמין רק בדיבורים - למי שמאמין באמת. המאמין האמיתי הוא פחות חרדתי, פחות כועס, פחות דואג, ופחות תחרותי. היהודי שמאמין בה' - הוא אופטימי יותר, שמח ושלי יותר, סולח

גוי של שבת ב'

השבוע אנחנו ממשיכים לעסוק בדיני הנאה ממלאכת נוכרי בשבת, ומתקנים תשובה מהשבוע שעבר

שכנו היהודי. כשהתבררה הטעות, התנצל הגוי מאוד, ומיד הרים את הפיוז והחזיר את החשמל לדירתו של היהודי - שבא לשאול אם מותר לו ליהנות מהחשמל.

גם כאן נפסקה ההלכה שמותר ליהודי להשתמש באור בשבת, משום שפעולה זו של הגוי לא נעשתה לטובת היהודי ולמענו, אלא להסרת אי הנעימות מהגוי עצמו, ואין כזה איסור הנאה ממלאכה שהגוי עשה עבור יהודי בשבת.

שאלה: גוי שעשה עבורי מלאכה בשבת באופן שאסור לי ליהנות ממנה בשבת, האם מותר לי מיד במוצאי שבת ליהנות ממלאכה זו?

תשובה: מכיוון שחז"ל אסרו ליהנות ממלאכה שגוי עשה עבור יהודי בשבת מחשש שמא יבקש ממנו במפורש לעשותו, הוסיפו לאסור ליהנות מהמלאכה גם במוצאי שבת בשיעור זמן שנקרא בהלכה 'כדי שיעשה', דהיינו הזמן שלקח לגוי לעשות מלאכה זו. ואופן חישוב הזמן הזה הוא לא רק הזמן שלקח לעשות בפועל את המלאכה, אלא כוללים גם את הזמן שלוקח לגוי ללכת ולהתעסק בעשיית מלאכה זו.

ה-17, שם העלייה במדרגות איננה דבר סביר, ונחשב כאילו מבקש ממנו במפורש לעשות עבורו מלאכה.

שאלה: בליל שבת אחד הילדים פגע בטעות במתג ה'רתיחה' שבדוד החשמלי, ויצאתי לקרוא לגוי של שבת בשביל שיכבה את המתג המיותר (חששתי שאם הדוד ירתח ללא הפסקה, זה יגרום לקצר). כאשר הגוי הגיע לטפל בבעיה הוא כיבה בטעות גם את המתג של 'מצב שבת' באופן שכיבה לגמרי את הדוד, וכשהוא שם לב לטעות, הוא הדליק אותו בחזרה ל'מצב שבת'. האם מותר לי להשתמש במים החמים בשבת? אני מסתפק כי ההנאה מכיבוי מתג ה'רתיחה' היא ודאי בצורה עקיפה, אולם יוצא שאני נהנה כעת מפעולה חיובית של הדלקת הדוד מחדש.

תשובה: מותר ליהנות מהמים החמים. כל האיסור ליהנות ממלאכה שגוי עושה בשבת הוא רק אם הגוי עושה את המלאכה עבור היהודי, אולם כאן הסיבה שהגוי הדליק בחזרה את מתג ה'מצב שבת' הוא בגלל שהייתה לו אי נעימות מכך שהוא 'קלקל' ליהודי וכיבה לו לגמרי את הדוד, ותיקון זה נחשב כתיקון ופעולה לתועלתו של הגוי, ולא עבור היהודי.

שאלה דומה נשאלה מאדם שבמהלך סעודת ליל שבת כבה כל החשמל בביתו, וכאשר יצא מחוץ לדירה בשביל לבדוק את ארון החשמל, מצא שם את שכנו הנכרי (עולה ממזרח אירופה שאינו יהודי לפי ההלכה), שתיקן משהו בביתו וניתק בטעות את החשמל אצל

שאלה: בבית המלון בחו"ל בו התארחתי, נגמרו העוגות באמצע השבת. אחד העובדים (עובד גוי) של המלון נסע לעיר כדי להביא כמות נוספת של עוגות לצורך אורחי המלון. האם מותר היה להשתמש בעוגות בשבת? יש לציין שמדובר במלון שנמצא במרחק גדול מהעיר, וכמובן אין עירוב בינו לבין העיר.

תשובה: מאחר והגוי צריך לעשות מלאכות בשביל להביא את העוגות (נסיעה ברכב וטלטול העוגות מרשות הרבים לתוך המלון שהוא רשות היחיד) והמלאכות האלו נעשות לצורך היהודים במלון, אסור להם ליהנות ממלאכה זו בשבת. גם במוצאי שבת, צריך להמתין שיעור זמן של 'כדי שיעשה', דהיינו הזמן שלקח לגוי לעשות מלאכה זו, וכפי שיתבאר בתשובה האחרונה במדור.

שאלה: האם מותר לבקש מגוי להדיח את הכלים בליל שבת, כשהמציאות היא שהוא מדיח את הכלים במים חמים, והשימוש במערכת חימום המים כרוכה באיסור דאורייתא של הבערה?

תשובה: אין איסור אמירה לנוכרי במקרה כזה. מכיוון שאת הדחת הכלים אפשר לעשות גם בדרך מותרת (על ידי שימוש במים קרים), ואם כן, הבקשה שלך מהגוי להדיח את הכלים לא כוללת בתוכה אמירה לעשות מלאכה, ולמרות שבפועל הגוי עושה מלאכה בשביל להדיח את הכלים, נחשב הדבר שעושה את המלאכה לטובת עצמו בשביל להקל עליו את הדחת הכלים, ולא עבור היהודי. אם היהודי יאמר במפורש לגוי להדיח את הכלים במים חמים, הדבר אכן יהיה אסור.

דומה לכך, מותר לבקש מגוי להעלות חבילה לקומה השלישית בבניין, וגם אם הגוי משתמש במעלית בשביל להעלות אותה, אין בכך איסור אמירה לגוי, משום שאפשר להעלות אותה גם ברגל. שונה יהיה הדין כשמבקשים מהגוי להעלות חבילה לקומה

בעקבות הערה של קוראי העלון על מה שכתבתי בשבוע שעבר, מובאת כאן ההלכה באופן מתוקן, ויהי רצון שלא אכשל בדבר הלכה.

שאלה: כאשר חוט העירוב נקרע בשבת, האם אפשר לבקש מגוי שיקשור אותו בחזרה ולהתיר בכך את הטלטול של כל השכונה?

תשובה: לכתחילה עדיף לבקש מהגוי לקשור את החוט בצורה עראית ולא קבועה, שנחשבת ל'קושר' רק מדרבנן, אולם כאשר האופן היחיד לקשור הוא בקשר קבוע, מותר לומר זאת לגוי משום שלצורך רבים כזה אפשר לסמוך על הדעות שמתירות אמירה לגוי במלאכה דאורייתא.

שפה אחת לכולם

משבוע לשבוע עולה הגל העכור של שנאת בני התורה, ומוסיף להתגבש. בכל פעם שנדמה כי נשבר שיא ביחס המזלזל ומלא המשטמה לבני הישיבות, באה אמירה חדשה, ומופיע צעד נוסף של אנשי השלטון ומוכיח כי אין תחתית לתהום, והחושך יורד ומאפיל.

אנחנו החרדים העובדים, פוגשים את התגובות של הציבור הכללי, את אלו המגלות הבנה ואת אלו התומכות בכל פה, ויודעים שאיש אינו מבין את שפתנו. מי שלא חונך על ברכי הידיעה בדבר חשיבות לימוד התורה, לא יבין לעולם את התעקשותנו על כך שבנינו יוסיפו ויעסקו בתורה, ובה בלבד, בשנות בחרותם. מי שלא הורגל להתבדל בכל אורחות חייו, לא יבין את הרתיצה המוחלטת שלנו מפני התערות והשתלבות בצבא שמפקדיו פוזרים ריקים, וגסות הרוח שולטת בו. אנחנו נדרשים לצאת ולבוא במקומות העבודה, להתחכך באנשים שמדברים בשפה אחרת, ומשוכנעים שהם יודעים הכל על הדרך הטובה שיבור לו האדם. לא נוכל לשכנע את חברינו מהעבודה, ומוטב לנו שלא להיכנס לוויכוחים. יפה שתיקה לחכמים, ומצווה שלא לומר דבר שאינו נשמע.

ההתמודדות הראויה תהיה, להעשיר את עצמנו ואת הבנתנו, בעמלה של תורה וידיעת האמת. אם אנחנו נתמלא בתורה וחכמה, נקרין ביטחון על העובדים לצידנו, ואולי נוכל גם להשפיע עליהם כמו שמספר הרב ליפשיץ שליט"א בטורו השבוע שעוסק בהתבדלות. השבוע אנחנו חונכים מדור חדש לילדי 'חלקי' כפתיחה למהלך משמעותי שיתן דגש על שילובם של ילדינו בחיי הקהילה, וחינוכם לתורה ומצוות, ועבודת ה' בשמחה וטוב לבב.

קריאה מהנה
המערכת

הרב שלמה ליפשיץ

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

בין 'והבדילנו' ל'ונתן לנו'

בהמשך לדברי הרב אודות 'מי כיף במשרד, שהופיעו כאן בעלון שבוע שעבר, רציני לשאול שאלה רחבה יותר. אני עובד בחברה גדולה, ואני חייב להשתתף באירועי הפנאי שנערכים בה פעמיים בשנה. ההנהלה מתחשבת בעובדים החרדים, ומתאימה עבורם את הפעילות וגם את המסעדות הכשרות למהדרין. אלא ששאלת ההתבדלות לא עוזבת אותי. הרב לא נגע בה בשבוע שעבר, ואותי היא מאוד מטרידה. אני בסופו של דבר הולך מידי יום לעבודה, שם יש לי לא מעט חברים שאינם מהמגזר שלנו, והשאלה היא אם זה נכון? יצאתי לעבוד לפרנסת ביתי, ואני מוצא את עצמי בסביבה שלא חשבת מעולם שאהיה בה. האם נכון שאעזוב את העבודה? האם המטרה מקדשת את האמצעים?

תשובה:

שלום וברכה, שואל יקר.

חיקתי לשאלה הזו, והיא שאלה חשובה מאוד. אני סבור שישנם הרבה המתמודדים איתה. ובהחלט יש צורך לחדד את הדברים. ובכן, לכאורה במושכל ראשון עלי לומר לך, מה יש לך לחפש במקום כזה? ברח לך אל מקומך, המוגן מפני רוחות זרות. ויש אנשים שאכן כך אני אומר להם. אלו שבאופיים, מושפעים מהסביבה, אסור להם להיות בסביבה ממנה הם עלולים

”אדם יכול להשפיע תחילה על סביבתו, גם אם הוא רק מאיר פנים בנעימות, ושומר על אורחות חייו”

להיות מושפעים לרעה. עליהם למצוא אזור מוגן ושומר בו לא ייחשפו לדעות שונות משלהם.

אך לא כולם כאלו, יש אנשים בעלי יכולת להיות בסביבה שונה, ולשמור על עצמם. יש כאלו שדווקא ההימצאות בסביבה שונה מהם תסייע להם לחדד את דעותיהם, והם לא יושפעו לרעה מסביבתם השונה. אנשים כאלו בדרך כלל לא רק שלא יושפעו לרעה, אלא גם ישיפיעו לטובה.

אני מכיר אישית הרבה אנשים כאלו, שעובדים בסביבה חילונית, והפכו למשפיעים. הם הכתובת לכל שאלה, ולכל נושא דתי. אני שומע המון על אנשים עובדים שהסביבה שלהם הופכת יותר דתית. שבוע שעבר סיפר לי אדם שמקיים מניין לתפילה במקום עבודתו, וכל הזמן מצטרפים מתפללים חדשים, לאחרונה הגיע לשם כהן, שמעולם לא נשא את כפיו, הוא ביקש לעשות זאת, ובקושי הצליח לכבוש את התרגשותו בעת הברכה. הוא זלג דמעות ובירך את הקהל ברוב רגש, מלב שהתעורר בו הניצוץ.

אחר סיפר לי על כך שכשהפך למנהל צוות, ניגש אליו אחד העובדים ואמר לו, "בזכותך אני מתחיל להוציא ציציות. כשהגעתי לעבודה הכנסתי את הציציות, אבל אם מנהל הצוות שלי עם ציציות בחוץ, גם אני יכול...". אלו סיפורים ששמעתי לאחרונה אך סיפורים דומים מגיעים אלי בכל עת.

אתה ידירי, לא חייב להשפיע. אך גם אינך חייב להיות מושפע. אדם הנמצא בסביבה שונה, ואינו מושפע. אך מתנהג בנעימות ובידידות עם סביבתו, זה עצמו סיפור של השפעה שאי אפשר לדעת מה יהיו תוצאותיו. ההשפעה תלויה גם בהחלטתך אם להיות מושפע, אם תחליט לא להיות מושפע, תזכה אולי גם להשפיע, ולעשות במקום העבודה שלך שליחות גדולה.

בסופו של דבר תפקידנו כאן בעולם הוא לא לחשוב רק על עצמנו. עלינו לדאוג לפרנס את דבר ה' ולקדש את שמו. לפעמים הדרך לעשות זאת, עוברת דרך הימצאות בסביבה שאינה מכירה את דרך ה'. צריך לחשב היטב מה מתאים לך לפי אופייך, ואם אתה לא מאלו המושפעים לרעה, אסור לך לברוח מן השליחות שלך. אי אפשר לדעת אם לא זו הסיבה שסובבה ההשגחה שאתה נמצא במקום בו אתה נמצא.

תצליח בדרכך המיוחדת והמיוחדת של
שלמה

SHLOMO.LIFSHTS@gmail.com

בעל עסק

**מעוניין לפרסם
בעלון 'חלקי'
להגיע לאלפי
קוראים, ולספר
על העסק שלך?**

פנה למוקד חלקי

02-6260115

כשהטשולנט מנצח את פרשת השבוע

**יש לשמר את התחושה
שהתורה היא עיקר החיים,
גם אם רוב שעות היום
מוקדשות לפרנסה**

היקרים, הסביר רבי אלחנן.

"רבי", השיב בעל הבית, "יש לי ילדים קטנים בבית. הם רואים ומפנימים הכל. אם יראו שתלמיד חכם נכנס דרך דלת צדדית כדי לא ללכלך שטיח, הם עלולים להסיק שהשטיחים חשובים יותר מכבוד התורה. אנא, היכנס דרך הדלת הראשית. את השטיחים - אפשר לנקות. אבל את המסר השגוי שעלול לחזור ללב ילדיי - יהיה קשה לתקן."

הסיפור של הילד והטשולנט, כמו סיפורו של רבי אלחנן, מזכיר לנו שהמסרים החשובים ביותר עוברים דרך המעשים. עלינו להיות מודעים תמיד למסרים שאנו מעבירים לילדינו, במילים ובמעשים כאחד. רק כך נוכל להבטיח שהדור הבא ימשיך לראות בתורה את מרכז חייו.

לתגובות: G0548500149@gmail.com

להפוך דף גמרא לעוגת קצפת

סיום מסכת או לימוד משמעותי הן הזדמנויות לשמחה משפחתית תורנית מרוממת. כך גם הצלחה בלימוד הילדים ראויה לציון ולעידוד, כדי להעביר מסר ברור: הישגים בתורה הם סיבה לשמחה ולחגיגה, להראות שהשמחה האמיתית היא בתורה.

הדבר מתבטא גם באיכות הזמן המוקדש ללימוד עם הילדים. בשעת הלימוד המשותפת, על האב להראות התלהבות ולהפוך את הלימוד לחוויה משמעותית.

שטיחים נקיים או חינוך טהור

נדבך חשוב בחינוך הילדים הוא היחס לתלמידי חכמים. ההקפדה על כבודם מעבירה מסר עוצמתי לילדים על ערך לימוד התורה.

ביום חורפי, הגיע הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד לביתו של אחד מתומכיו ישיבתו. בשל הגשם, נעליו היו ספוגות בבוץ. כשהגיע לבית המפואר, פנה להיכנס דרך הדלת האחורית. בעל הבית, שהבחין בו, מיהר החוצה: "מדוע הרב נכנס מאחור? אנא, ייכנס דרך הדלת הראשית!" "איני רוצה ללכלך את השטיחים

כאשר שאל המלמד את תלמידיו "מה הדבר החשוב ביותר בחיים?", התשובות היו מגוונות ועסקו ברובן בערכי תורה ויראת שמים. אך תשובה אחת הפתיעה את הכיתה כולה. "טשולנט", השיב אחד התלמידים. המלמד הופתע, והתלמיד הסביר: "תמיד מלמדים אותנו שתורה היא הדבר החשוב ביותר", אמר בתמימות, "אבל כשאני באמצע לספר פרשת השבוע, אבא תמיד עוצר אותי כדי לאכול את הטשולנט."

אחד האתגרים המרכזיים לאדם חרדי העובד לפרנסתו אינו רק חלוקת הזמן בין עבודה ללימוד, אלא כיצד לשמר את התחושה העמוקה שהתורה היא עיקר החיים, גם כאשר רוב שעות היום מוקדשות לפרנסה.

העיקרון החשוב ביותר הוא קביעת התורה כערך עליון. גם אם מדובר רק בשעה אחת ביום. חשוב שהילדים יראו וירגישו שאביהם עובד כדי שיוכל ללמוד תורה, ולא להיפך. כאשר האב חוזר מיום עבודה ארוך ועייף, ובכל זאת מתיישב ללמוד בהתלהבות, הוא מעביר מסר עוצמתי לילדיו על סדרי העדיפויות הנכונים בחיים.

חלקי בקהילתי

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בתנופה

תנועת 'חלקי בקהילתי' מרחיבה את פעילותה ברחבי הארץ, וקוראת לכל בוגרי הישיבות חרדים צעירים עובדים להצטרף ולהיות חברים באחת מקהילות 'חלקי' המונחות על ידי גדולי התורה ולהנות משירותי הקהילה התורנית בצמיחה.

להצטרפות לקהילה קיימת או להצטרף לקהילה ותיקה לתנועת 'חלקי'

'חלקי בקהילתי' 02-6260115

קהילה קהילה וזרכה

השבוע בחרנו להביא בפניכם שלל תמונות מהפעילות הברוכה בקהילות 'חלקי' לצד המודעות המיוחדות שנוצרות במחלקת הגרפיקה של התנועה, ומהגיון שלהן אפשר ללמוד משהו על הפסיפס המופלא שמרכיב את תנועת 'חלקי בקהילתי'.

במחשבה ומוסר. לכל קהילה צליל משלה, וצבע מיוחד שמאפיין אותה, ומכולן יחד נוצרת יצירה מופלאה, בה לכל חבר וחבר יש את חלקו בקהילתו, לכל קהילה את מעלתה וייחודיותה, ומכולן מתרוננת שירת הקהילות הנעימה, אליה מוזמנים להצטרף בוגרי ישיבות העמלים לפרנסתם בכל רחבי הארץ.

עשרות קהילות בארץ הקודש משתייכות לתנועת 'חלקי' אך לכל אחת יש את דרכה שלה, הנקבע בידי חבריה. צד השווה שבכולם, שמכוונים את ליבם לאביהם שבשמים, ומבקשים לדבוק בעסק התורה, באהבת רעים ושמחת הלב. בין אם בלימוד דף היומי, ובין אם בשיעורי הלכה מעשיים. שיעור פרשת שבוע, או לימוד סוגיות

שיעור דף היומי מיוחד, על קברו של מהר"ם שפירא קהילת מערב ב"ב

ס.ד.ר. ע.ר.ב. בכרמיאל

אלעד - שיעור דף היומי נוסף

רכסים - ליל שישי של חלקי

נשות חלקי

במחלקת 'נשות חלקי' פועלות נשות התנועה במרץ, להוסיף נופך ולהעשיר את גיבוש הקהילות, דרך הנשים השותפות לעלייה הרוחנית של בעליהן, מתוך מאמץ רב והשקעה מסורה. השבוע התקיימו שני ערבי נשים, לנשות קהילת בית שמש, ולנשות הקהילה ברכסים.

סיידר שלישי בבית שמש

שיעור שבועי הלכה למעשה טבריה

לא פראייר בכלל

רציתי לשאול מה הגבול בין גמילות חסדים / עזרה לזולת, לבין להיות "פראייר" והאם יש בעיה להיות פראיירית בעשיית חסד?

שלום וברכה

אני לא בטוח שיש לדבר הגדרה ברורה, ובכל מקרה אעלה כאן מחשבות שאין בהם משום קביעה הלכתית אלא רק הפריה מחשבתית. אין ספק שכאשר מישוהו צריך את עזרתך, ולא חשוב כרגע האם מדובר בזמן, ידע, רגשות, כסף או כל דבר אחר ויש לי יכולת לעזור לו, ומצד שני זה סביר במגבלות היכולות שלי ולא מגיע ממש על חשבונך, ברור שזהו חסד גמור.

לעומת זאת, ברור שאם השני לא צריך אותי והוא יכול להסתדר לבד, ובכל זאת הוא מבקש ממני את עזרתך, רק מפני שהוא מתעצל או חס על כספו, ברור שאין במקרה כזה שום חסד, וזה ניצול גמור מצידו, או כפי שהגדרת את זה, 'פרייאריות' מצידו.

כאן מגיע האמצע: לשם דוגמא, במקרה בו אני מבין בוודאות שהשני צריך אותי וזה לא ניצול מצידו. אלא שאני מרגיש שזה כבר מגיע על חשבון דברים ממש משמעותיים שלי. מה עושים במקרה כזה?

לפני שנחשוב על זה, בואי נסכם שתמיד חסד הוא באיזה שהוא מקום על חשבון משהו שלי, השאלה היא רק, האם העובדה שזה באמת על חשבונך תכווץ אותי, תיקח לי את שמחת החיים, תדרוש ממני ויתורים שאולי לא אצליח לעמוד בהם וכו'...

מה עושים אז?

אז כפי שכתבתי בתחילה. לא בטוח שיש בזה כללים ברורים, אבל אני רוצה להציע הצעה: המגמה צריכה להיות מגמה של התקדמות. אני מעריך שאדם נורמלי, אולי עלול להרגיש במקומות מסוימים שמנצלים אותו, אבל לעומת זאת, ברור שישנם מקומות אחרים שעם קצת שימת לב, הוא יתוודע לעובדה שיש לו בהחלט אפשרות לתת עוד טיפה

עדיף לבנות את עולם החסד שלי, מאשר להתחשבן אם יצאתי פראייר...

יותר ממה שהוא נותן כעת.

אם יש כזה מקום, הייתי משקיע בו. כי תמיד לבנות את עולם החסד שלי, עדיף מאשר להתחשבן האם אני פראייר או לא. זה לא סותר את העובדה שבמקומות שאני מזהה שמנצלים אותי, מותר לי וגם כדאי להגן על עצמי. אבל לא במקום הזה הייתי שם את מרכז הכובד, אלא בעיקר בלימוד של איפה כן לעשות זאת בצורה הנכונה.

מקווה שנתתי כיוון

שנזכה לעולם חסד יבנה

חדש

חידות לכל המשפחה לשולחן שבת

לע"נ ר' שמאל בן ר' דב ודבורה בת אברהם שמאל הכהן

מנדי פרומר

לילדי חלקי

- א באיזו ברכה ברכו בני משפחתה של הכלה את הכלה לפני שיצאה?
- ב משקלו של התכשיט הראשון שנתן אליעזר לנערה
- ג כך כינה אברהם את עצמו בפני העם שמהם רצה לקנות אחוזת קבר (רמז: כינוי שאומר שהוא לא מבני המקום אלא אחד שהיגר לשם)
- ד אחד מבני הפילגשים, שבניו היו אשורים
- ה הן היו יוצאות אל באר המים
- ו כיצד הגיבה הכלה כאשר ראתה מרחוק את החתן המיועד?
- ז אחד מבניה של האישה הנוספת שלקח אברהם
- ח אחד מבניו של ישמעאל
- ט מבנה מבוצר שבו היו חיים בני ישמעאל, ומוזכר כאשר הפרשה עוסקת במניינם
- י שניים מבני הפילגשים של אברהם
- כ אלו מתנות נתן אליעזר למשפחה לאחר שהסכימו לתת לו את בתם

- לאשה עבור יצחק?
- ל שני דברים שאותם קם אברהם לעשות לאחר שנפטרה שרה
- מ מילה נרדפת ל"מטעמים"
- נ בנו בכורו של ישמעאל
- ס סכום הכסף שנתן אברהם היה עובר ל...?
- ע שם נוסף לבאר שאליה הגיע אליעזר
- פ על מה מספרת התורה שישמעאל נפל...?
- צ אביו של עפרון החתי
- ק שם האשה הנוספת שלקח אברהם (לפי רש"י זהו פשוט שם נוסף של הגר) - זהו גם שמו של קיבוץ בערבה הדרומית
- ר את מה רחץ אליעזר לפני שנכנס לבית לבן?
- ש כמה נשיאים היו מזרועו של ישמעאל?
- ת מה עוד אמרה רבקה לאליעזר שיש להם בבית עבור הגמלים?

ליל

על מלך

על

שם ליל

ליל

על מלך

על

שם ליל

ליל על מלך

על מלך

על מלך

על מלך

ליל על מלך

על מלך

על מלך

על מלך

ליל על מלך

על מלך

על מלך

על מלך

על מלך

על מלך

מה שקורה עכשיו

הבחירות לנשיאות ארה"ב, הן תמיד אירוע גדול מהחיים. כנראה בגלל שהן משלבות שני אלמנטים שהאמריקאים כל כך אוהבים. עצרות המונים באצטדיונים גועשים, לצד פרץ פטריוטיות כחול אדום של פסים וכוכבים. מאות מיליוני דולרים מושקעים בקמפינים, בספינים, בסקרי דעת הקהל ובסקיור העצרות. אבל במערכה האחרונה, כל עיתונאי פרשני ושדרני הרשתות בארה"ב היו תמימי דעים שהמרוץ צמוד מאוד. בתוך שלל הקולות הבוטחים, המדברים ברהיטות וחורצים גורל בפסקנות, לא קם אדם אחד שזיהה את מה שקורה בפועל.

בימים שלאחר הבחירות, כשהתברר עד כמה הניצחון הרפובליקני סוחף, וההישג של הנשיא לשעבר עוצר נשימה, נשמטו הלסתות. ליומיים שלשה, העם לא מתנהג לפי מה שחושבים עבורו, וכשהוא מדבר, הוא לא נשמע תמיד כמו אלו שמדברים בשמו.

גדולי השמחים לאיד, הם אלו שמלכתחילה מייחסים חשיבות לדברי המומחים. דווקא הם צריכים להינקם מאיביהם ולפוצץ את בועת העדכונים והדיווחים. לנקו את התסכול הפטריטי שלהם, מכל עלוב נפש שאומר דברים מופרעים ומופרכים דרך קבע. להוכיח באותות במופתים ובציטוטים את השקר הגדול.

למה? הרי המשוואה בין דיבור בביטחון יודע כל, לבורות משוועת - ברורה. בעולם השקר הזה, כל חנוט בחליפה, עם טון בוטח וחיתוך דיבור נחרץ, הוא ככל הנראה קשקשן - במחילה. למה זה מרגש אתכם? אנשים אומרים שטויות כל הזמן, המון אנשים אידיויטיים אומרים דברים אידיויטיים, למה דווקא אלו עם המיקרופון מרגיזים אותנו? למה להקדיש להם כל כך הרבה זמן?

כל המומחים לענייני, כל הבקאים להפליא, כל הפרשנים המבריקים, אפילו כותבי טורים בעלונים. איש אינו מוסמך להבין את הסיטואציה טוב יותר מאיתנו. בטח אם לרוב הם מצרפים הלך רוח למראה עיניים וקובעים שזו המציאות.

למען האמת, כך הם פני הדברים גם בדוברים רהוטים אחרים. אנשי מקצוע שהדיבור הוא עוד כלי בארגו כלי העבודה שלהם. בעלי מלאכה, וסוחרים, בטח עורכי דין. אפילו רופאים ידועי שם, לא תמיד יודעים בבידור על מה הם מדברים. לפעמים אלו רק מונחים מקצועיים, ניחושים מושכלים והיכרות כללית עם עולם הרפואה, שעומדים מאחורי דיאגנוזה חסרת שחר. לפעמים.

ומהמעצמה הגדולה בתבל, אל החצר הפנימית שלנו. כמה דוברים חרדים משתפי

לחרדים יש סמארטפון.
הם רוצים לשרת בצבא,
והרבנים כבר לא משפיעים..

פאנלים, יושבי קרנות לועסים ומעלים גרה, מבלי שהם מחוברים אל מה שקורה בשטח? נואמים בביטחון של מי שהמציאו זה עתה את המים החמים, מתנשאים מגובה של אלף רגל, עם סיפורי אלף לילה.

לרוב הציבור החרדי יש סמארטפון. כולם מבינים את חשיבות השיחות הצבאי, הרבנים כבר לא משפיעים כמו פעם. ועוד שלל אמירות שביניהם ובין המציאות מפריד בוחן מציאות פשוט של רוב ומיעוט. יש אנשים כאלו, זה נכון. יש הרבה, ואדוני המומחה משתייך אליהם. כולכם יחד עדיין לא הרוב.

אולי אם נקשיב פחות למומחים, ודוברים רהוטים, אם לא ניתן לשטף המידע המהונס היטב להציף את תודעתנו ולהטביע את הגיונו הבריא, נראה את הדברים כמות שהם.

udbeny@gmail.com

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

אחזת קבר

בדרך לתפילת וויתקין, לפנות בוקר חורפי וקר מולי מתנשא מבנה ענק מעל למערה שהיתה פעם בשדה עפרון החיתי, נראה כמו אחוזה עתיקה וצמרמורת אוחות בי אברהם ושרה... הנה הם כאן

חלקי בקהילת

בית חורני - חבית לבגדי ישיבת עובדים - לאורם של גדולי החברה

חלקי בקהילת: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

chelki.co.il helkioffice@gmail.com 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הר"ג ברוך צבי גרינבוים עורר: אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך בן ישראל, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ הרב משה שמעון אופן, הרב זאב קצנלבון, ברוך יערי

עיצוב גרפי: נימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

חי לפי התוכנית

הוא יצא לדרכו האחרונה... לעולם לא יחזור לבית הזה, או לכל בית אחר. אין הרגשה נוראה מזו.

עומד בכניסה, מחזיק בידית. מבט אחרון, רגל ימין והחוצה. לא מאמין שהוא נפרד, לתמיד.

נלחצתם? הפעם בצדק. איש נפלא היה שוקי, צעיר בן ארבעים, בעל בעמיו, אב לארבעה נסיכים. איש מתוק. הוא אהב את החיים והם החזירו לו אהבה. חי נפלא, ניהל בית למופת. עד שלחיים נמאס ממנו, סופית.

התחיל ככאב ראש מציץ, המשיך לחולשה בגפיים. יום רדף יום, בדיקה רדפה בדיקה, עד שהתקבלה האבחנה הסופית, הסופנית - אם תרצו. תפקידו של שוקי תם, הגיע הזמן להחזיר את הפיקדון ולהמשיך הלאה.

שוקי איש מאורגן. הוא לא טיפוס שימונת וישאיר את הילדים לריב. עם קבלת האבחנה התיישב שוקי וסידר הכל. כתב צוואה מפורטת הנפתחת ב"היות ואין איש יודע את עתו". השאיר את ממונו לננות ביתו. ציווה על ילדיו לא לריב זה עם זה בשום אופן. חשף טפח על עצמו ("דעו כי כל ימי התרחקתי ממחלוקת כמטחורי קשת, אנא הקפידו על כך לעילוי נשמתו") וחתם בדמעה.

לא רק צוואה כתב שוקי, גם מכתב אישי לכל אחד מילדיו וחמישה מכתבים לרבינית. (לסוף השבעה, ליום הנישואין הבא, ליום ההולדת, ליאריצייט, ועוד אחד בו ביקש ממנה להמשיך הלאה). לבתו בת החמש שהולכת להתייחס בגיל צעיר, השאיר סרטונים מרגשים אותם תראה כשתגדל. סיפר כמה הוא גאה בה בסרטון בת המצווה, הסביר שהוא שומר עליה מלמעלה בסרטון לגיל שש עשרה, והשתנק מבכי בסרטון שהועיד לחופתה. לא קל.

גם בכל ענייני הכספים טיפל שוקי. משכנתאות, הלוואות, חיובים קרובים. תפילין לילד. בעצם חוץ מלהזמין אוכל לשבעה הוא סידר הכל. בתי הקברות מלאים באנשים שאי אפשר להסתדר בלעדיהם. רק כי הם היו אחראים מספיק לוודא שיצליחו להסתדר בלעדיהם.

נשיקה רותחת למזוזה, עלייה למונית, שוקי בדרכו לבית החולים. נדלג על הכניסה, הקליטה, הבדיקות החוזרות ונשנות, ונגיע לחדרו של ראש המחלקה שם יושב שוקי, מפוס עם העולם, מוכן מנטלית לדרכו האחרונה.

"כמה זמן נותר לי דוקטור" שואל שוקי וחיוך קל על שפתיו, הוא כבר יודע, יהיה קשה להפתיע אותו.

כמו כל סיפור נפלא, מגיב לו הרופא בחיוך. "אין לי מושג כמה זמן נותר לך, אבל מהמחלה הזו לא תמות. אתה לוקה בכרוספדין עונתי,

עיצוב תמונה:
ספי רייכקינד

תתרחק מפרחי מגנוליה ושפמנונים, תוך שבוע אתה כמו חדש.

שוקי ישב הלום רעם, נשוך נחש, עקוץ עקרב. מחשבות על גבי מחשבות התחרו על תשומת ליבו. הראשונה שעלתה בדעתו הייתה: עכשיו? אחרי שהכנתי הכל?!

אין דבר שאנחנו אוהבים יותר משליטה על חיינו. לתכנן בפירוט את העתיד ולהתכונן אליו. יש שיאמרו שזה מותר האדם מן הבהמה. לי אישית אין מושג. יתכן וגם החתול מתעצבן כשהתוכנית שלו לכיבוש פחי אשפה אסטרטגיים נכשלת.

אנחנו אוהבים את התוכניות שלנו, ותלויים בהן. בין אם הן מצליחות או נכשלות. אם אין להן היתכנות או שעבר זמנן. קשה לנו

כמה זמן נשאר לי,
דוקטור? הוא שאל בחיוך קל

לשנות תפיסה, לזרום עם החיים. גם כשאנחנו מוותרים על תוכנית גרועה, אנחנו חשים עצב.

אם נעמיק בזה, אפשר להסביר זאת כך. כאשר אנחנו קובעים לעצמינו תכנית, אנחנו יוצרים לנו עתיד. שינוי מהותי בתוכנית, הליכה לדרך אחרת פירושה ויתור על העתיד שלנו. יתכן ונקבל בתמורה עתיד טוב יותר. אבל על העתיד שלנו, על מה שמבחינתנו היה המשך קיומנו ויתרנו.

אין זה סוד שאצל חלקים מאיתנו, זה לא המסלול אותו תכננו לנו הורינו, או אנחנו עצמנו. לכל אחד יש את סיבותיו, אילוציו, יכולותיו, ורצונותיו, שגרמו לו לבחור בדרכו. דבר אחד משותף יש לכולם, ההבנה שאין חובה להמשיך במסלול מסוים כי זה מה שחשבנו אתמול.

זה יכול לשנות חיים. לתפוס שהעובדה שעשינו משהו עד היום, אינה סיבה להמשיך ולעשות אותו. זה שאנחנו עובדים תשע שעות ביום, ואין לנו זמן לפתוח ספר, היא לא גזירת גורל. זה התאים לנו עד היום, אבל אפשר לשנות ולהשתנות. זה שהחלטנו להתנהל רוחנית באופן מסוים, זו החלטה נכונה לאתמול, אבל יתכן והיום היא כבר לא מתאימה. בואו לא נהיה מקובעים, לא מחויבים למה שעשינו עד היום, או למה שכל החברים שלנו עושים. אנחנו הבעלים על ההחלטות שלנו. לא הגרסה המוקדמת שלנו שהחליטה לפני 5 שנים "כך אני רוצה להיראות".

בואו נעצב את עצמינו כל יום מחדש, לא ניתן לאתמול לעצב אותנו.

לתגובות: uhcle9876@gmail.com

בוגר ישיבה, יש לך כבר קהילה משלך??
'חלקי בקהילתי' 02-6260115